

Norsk psykologforening,
Fagetisk råd
Postboks 419 Sentrum
N-0103 OSLO

Klager v. advokat

Innklaget psykolog

FER sak: 06/16K

Dato: 15.11.16

VEDR.: FAGETISK KLAGESAK 06/16.

Fagetisk råd, NPF (FER) mottok klagen 02.03.16 og sluttbehandlet klagen i sitt møte 11.11.16.

Vedtak: *5.1.1.2 Brudd på de fagetiske prinsippene er ikke godtgjort.*

Begrunnelsen for FERs vedtak er beskrevet nedenfor.

Saksgang

- 02.03.16 FER mottok brev fra klager med klage på [NPF Psykologforeningens](#)-medlem PP
- 28.05.16 FER vurderte henvendelsen i møte og vedtok å utrede saken som en fagetisk klagesak.
- 01.06.16 Innklaget psykolog ble tilskrevet med anmodning om innen fire uker å redegjøre for klagen under henvisning til spesielle punkter i ”Ethiske prinsipper for nordiske psykologer” (EPNP).
- 19.08.16 FER mottok redegjørelse fra innklagede psykolog.
- 22.08.16 Redegjørelsen ble sendt til klager med anmodning om innen to uker å kommentere innklagedes redegjørelse.
- 21.09.16 FER mottok kommentar fra klager.
- 11.10.16 Kommentar fra klager ble sendt innklagede psykolog med to ukers frist til å komme med sluttkommentarer.
- 11.10.16 FER mottok sluttkommentar fra innklagede psykolog.
- 13.10.16 Innklagedes sluttkommentarer ble sendt til klager til orientering.
- 11.11.16 FER sluttbehandlet saken.

Det har vært noen forsinkelser i saksgangen pga. ferie.

Norsk Psykologforening, Kirkegata 2, Postboks 419 Sentrum, N-0103 Oslo
Org.nr. 970 168 419. Tlf. +47 23 10 31 30. Telefaks +47 22 42 42 92. E-post: npfpost@psykologforeningen.no
Bankgiro nr. 8380.08.71932. www.psykologforeningen.no

FER har returnert til klager undersøkelsesrapporter gjort av barneverntjenesten og senter for familieveiledning, som var foretatt etter at psykologen hadde avsluttet sitt arbeid i klagesaken. Rapportene ble ikke vurdert som aktuelle dokumenter i klagesaken.

Oppsummering av tilsendt dokumentasjon

i) Klagers brev til FER

Klager hadde vært pasient ved en voksenpsykiatrisk poliklinikk i et års tid med tilsammen 22 konsultasjoner. Innklagete psykolog var hans psykolog i hele behandlingsperioden. Klager og samboer ble foreldre til sitt første barn i slutten av behandlingsperioden. Psykologen sendte bekymringsmelding til barnevernet på slutten av behandlingen, og klager avsluttet behandlingen kort tid etter på grunn av dette. Klagers advokat hadde kontaktet psykiater, som hadde utarbeidet en erklæring til bruk i den påfølgende barnevernsaken.

Slik FER leste klagen og vedlegg, kunne klagepunktene oppsummeres ved:

- 1.Uenighet om grunnlaget for diagnostisk vurdering.
- 2.Innklagetes rolle i samarbeid med barnevernet.
- 3.Feil opplysninger i journal.
- 4.Sletting av navn i journal.
- 5.Brudd på taushetsplikt.

ii) Relevante punkter i ”Etiske prinsipper for nordiske psykologer” (EPNP)

FER vurderte henvendelsen fra klager i møte 28.05.16. og vedtok å utrede saken som en fagetisk klagesak med henvisning til følgende punkter i EPNP:

II.1 Respekt for personens rettigheter og verdighet

Psykologen viser respekt for og arbeider for å fremme utviklingen av hvert menneskes rettigheter, verdighet og integritet. Han/hun respekterer individets rett til privatliv, konfidensialitet, selvbestemmelse og autonomi, i samsvar med psykologens øvrige profesjonelle forpliktelser og med loven.

Konfidensialitet og taushetsplikt

Psykologen respekterer individets rett til konfidensialitet gjennom å iakttas taushet om det som han/hun får rede på om klienter og andre under utøvelsen av yrket. Unntak fra taushetsplikten gjøres dersom det foreligger åpenbar fare for klienten eller andre. Psykologen kan også i henhold til loven være forpliktet til å gi fra seg opplysninger, og informerer derfor klienten om de begrensningene i taushetsplikten som følger av loven

Klager hadde skrevet at psykologen hadde sendt hele journalen til barnevernet. I barnevernets notat fra møte med psykologen, var det referert opplysninger som ~~han~~ psykologen skulle ha gitt om klagers familie. FER kunne ikke se av innhold i klagers journal hva som var formidlet av informasjon til barnevernet. FER ba psykologen kommentere klagers påstand.

FER ba psykologen også reflektere over sine eventuelle etiske vurderinger og dilemma i denne saken i forhold til utløsning av Helsepersonelloven §33 og EPNP punkt II.1. respekt for personens rettighet og verdighet, underpunkt konfidensialitet og taushetsplikt.

II. 3 Ansvar

Psykologen er oppmerksom på det profesjonelle og vitenskapelige ansvaret han/hun har overfor sine klienter og overfor den organisasjon og det samfunn som han/hun lever og arbeider i.

Psykologen unngår å gjøre skade og er ansvarlig for sine handlinger. Han/hun forsikrer seg så langt det er mulig om at hans/hennes tjenester ikke misbrukes.

Ansvar.

Psykologen tar selvstendig ansvar for kvaliteten og konsekvensene av sitt arbeid, men er samtidig klar over at han/hun av andre oppleves som representant for sin yrkesgruppe.

Klager hadde framført kritikk fra psykiater, som omhandlet psykologens manglende oppfølging av diagnostiske vurderinger.

FER leste i psykologens journalnotat, at hun hadde snakket med klager om behov for videre utredning og behandling, og formidlet at han kunne ha vært «mer syk» enn hun hadde observert og vurdert. I sin diagnostiske vurdering ved avslutning av behandling, hadde psykologen beskrevet klagers symptomer og sterke lidelsestrykk, der han hadde sagt at han opplevde liten effekt av behandlingen som var pågått i ca. 11 måneder. I epikrisen hadde psykologen skrevet at hun ikke hadde lyktes i å avklare om det forelå alvorlig psykiatrisk sykdom, men at hun i utgangspunktet ikke vurderte klager som psykotisk, men som «fullt beslutningskompetent».

Med henvisning til EPNP punkt II.3. Ansvar, underpunkt ansvar, ba FER psykologen redegjøre for hvordan hun ivaretok ansvaret for fortløpende diagnostisk kartlegging og vurdering av klager gjennom hele behandlingsforløpet, og gi sine fagetiske refleksjoner til overnevnte kritikk framført av klager.

II. 4 Integritet

Psykologen søker å fremme integritet innen forskning, undervisning og anvendt psykologi. Dette innebærer at psykologen opptrer ærlig, upartisk og respektfullt overfor relevante involverte parter. Han/hun forsøker å synliggjøre og klargjøre sin egen rolle i de ulike sammenhengene der han/hun arbeider.

Redelighet og tydelighet

Psykologen gir adekvate opplysninger om sine kvalifikasjoner, utdanning, erfaring, kompetanse og faglige tilknytning, og benytter bare de yrkesbetegnelser som utdanning, autorisasjon og stilling gir rett til.

Når psykologen uttaler seg i egenskap av psykolog, tilstrebes saklighet og nøyaktighet. Psykologen informerer om psykologisk yrkesutøvelse på en slik måte at misoppfatningen eller skade for fag eller yrke unngås.

Psykologen informerer på forhånd om de økonomiske vilkårene og vurderer nøye de følger det kan få for den profesjonelle relasjonen dersom han/hun mottar gaver eller andre tjenester fra klienten.

Klager har hevdet at psykologen hadde hatt en dobbeltrolle overfor barnevernet. Psykologen skulle ha hatt flere samtaler med barnevernet som klager ikke skulle ha fått informasjon om. Psykologen skulle også ha gitt mer informasjon muntlig enn det som framkom i journalen. FER leste i klagers journal at psykologen skulle ha hatt to møter med barnevernet. Første møtet skulle ha handlet om bekymringsmeldingen. Andre møtet, som var etter at klager avsluttet behandlingen, skulle ha handlet om hvordan psykologen kunne bidra til videre oppfølging av klager. Det var ikke journalført referat fra disse møtene.

FER ba psykologen redegjøre for sitt samarbeid med barneverntjenesten etter at hun sendte bekymringsmelding. Rådet ba psykologen også ta stilling til klagers påstand om at hun hadde inntatt en dobbeltrolle i denne saken, og reflektere over etiske problemstillinger i samarbeid mellom behandlende psykolog og barnevern.

iii) Innklagede psykologss redegjørelse.

Psykologen skriver at det er beklagelig at klager ikke mener seg godt nok faglig vurdert, og at han ikke opplevde profesjonalitet i tilbudet han hadde fått fra poliklinikken der hun arbeider. Ifølge psykologen er gjennomgang av faglig og etisk vanskelige problemstillinger en viktig del av deres fagutvikling, både på behandlernivå og som kvalitetssikrende helseinstitusjon. Hun imøteser dialog med E~~f~~agetisk råd, og tilbakemeldinger om faglige og etisk vanskelige problemstillinger i denne saken.

Med henvisning til klagepunkt respekt for personens rettigheter og verdighet, underpunkt konfidensialitet og taushetsplikt, redegjør psykologen for samarbeidet med barnevernet. Bekymringsmelding ble sendt etter å ha blitt drøftet i fagteam, og gjennomgått og underskrevet av avdelingsoverlege. Klagers løpende journal ble ikke oversendt. Det var nedtegnet opplysninger her, som ikke ble ansett som relevant for barneverntjenesten sin vurdering av klagers omsorgskvaliteter.

Psykologen var i møte med barneverntjenesten etter at bekymringsmeldingen var sendt, og mens hun fortsatt var klagers behandler. Hun skriver at den muntlige informasjonen hun ga der, var basert på den skriftlige meldingen.

Hun hadde også i denne sammenheng gitt vurderinger vedrørende klagers familiestøtte, og utfordringer knyttet til dette. Psykologen anså denne informasjonen viktig. Hun vurderte det som en styrke hos klager at han ønsket mer hjelp for seg selv, knyttet til sine tanker/handlinger og egen redsel for kontrollsvikt. Psykologen vurderte det som forebyggende i forhold til klagers vansker at barnevernet var inne i saken. Det ble gitt informasjon om at klager har et familienettverk som var informert om klagers problemer. Psykologen hadde formidlet at familien ikke så på vanskene som så alvorlige at klager trengte hjelp fra barneverntjenesten.

Psykologen skriver at hennes informasjon til barnevernet i det andre møtet, var at klager hadde valgt å avslutte behandlingen med henne, og at hennes videre samarbeid med barneverntjenesten måtte avsluttes. Etter skriftlig anmodning fra barneverntjenesten, ble sluttrapport/ epikrise tilsendt, dette i samråd med avdelingsoverlege.

Når det gjelder etiske vurderinger og dilemma i denne saken i forhold til utløsning av Helsepersonelloven §33 og EPNP punkt II.1. respekt for personens rettighet og verdighet, underpunkt konfidensialitet og taushetsplikt, skriver psykologen at dette har vært en gjennomgående vanskelig sak i skjæringspunktet mellom taushetsplikt, opplysningsrett og opplysningsplikt. Hun redegjør for at disse tema er drøftet og forsøkt ivaretatt profesjonelt både i behandlingsteam og i veiledning.

Psykologen beskriver et vanskelig dilemma som handlet om å tilby utredning og behandling til en pasient som var henvist for tanker og handlinger med plaging av dyr som hovedsymptom, og sikring av det aktuelle dyret mens behandlingen pågikk. Psykologen vurderte at hun og klager hadde en arbeidsallianse, som innebar at klager måtte ta ansvar for å beskytte sitt dyr, for at samtalebehandling skulle kunne finne sted.

I den etiske refleksjonen og i forhold til klager som hennes pasient, hadde psykologen bestrebet seg på å være tydelig på at hensynet til en antatt svakere part, som et lite dyr, og senere en baby, veide særdeles tungt. Psykologen refererer til at helsepersonelloven §33 sier at plaging av dyr *kan* utløse meldeplikt til politi/ mattilsynet, og er en *rett* en kan bruke i forhold til oppheving av helsepersonell sin taushetsplikt. Utløsning av meldeplikt til barneverntjenesten etter helsepersonelloven er en *skal* lov, og formulert som opplysningsplikt.

Psykologen vurderte det som for usikkert på vegne av det nyfødte barnet, å fortsette med behandlingssamtaler med klager vedrørende hans tilbakevendende tvangstanker, uten at omsorgssituasjonen ble vurdert av den eneste instansen som kan gjøre en helhetlig omsorgsvurdering, nemlig barneverntjenesten

Med henvisning til EPNP punkt om ansvar, redegjør psykologen for at diagnostiske vurderinger ble gjort fortløpende i samtaler med klager med spørsmål og kartlegging av symptomer i forhold til ICD10. De hadde reflektert rundt årsakene til symptomene med bakgrunn i klagers forståelse av seg selv, og de omkringliggende betingelsene. Psykologen hadde hatt jevnlige drøftinger med avdelingsoverlege og fagteam på poliklinikken, og hadde også søkt veiledning hos psykologspesialist.

Psykologen påpeker hvordan det samtidige hensynet til lov om taushetsplikt og fagetikk, med hensyn til personvern for pasienter, respekt for personers rettighet og verdighet, konfidensialitet og taushetsplikt, står svært sterkt i en pasient – behandler relasjon.

Etter en lengre pause i behandlingskontakten pga ferier, fortalte klager at han hadde vansker i forhold til seg selv og i forhold til samboer, som var gravid med deres barn. Psykologen satte opp to raskt påfølgende timeavtaler, der samboer ble invitert med. Klagers ambivalens ang. forholdet, var hovedtema. Psykologen anbefalte, etter andre time, at de tok kontakt med familievernkontoret. De ble enig om at psykologen skulle ta kontakt for rask oppstart. Første samtale med familierapeut var fellessamtale på psykologens kontor. Det ble avtalt at paret fortsatte med samtaler på familievernkontoret.

Psykologen redegjør for at ny diagnostisk vurdering i denne sammenheng, ikke ble vurdert som relevant. Klager var i en krevende livssituasjon der han skulle bli far ca. en måned senere. Hans relasjonelle vansker med samboer var fortsatt hovedfokus der tema var framtidig foreldrerolle ved evt. samlivsbrudd, bosted o.l.

Med henvisning til EPNP punkt om integritet, redelighet og tydelighet henviser psykologen til tidligere redegjørelse for sin kontakt med barneverntjenesten etter at bekymringsmeldingen ble sendt. Hun påpeker at hennes rolle i saken var å være klagers behandler. I forbindelse med bekymringsmeldingen, hadde hun forsøkt å ikke gi mer opplysninger enn det som var knyttet til hennes bekymring. Hun hadde forsøkt å ikke-unngå å komme i en dobbeltrolle ved at hun ikke gjorde noen vurdering av omsorgsevne, som hun heller ikke har forutsetninger til å gjøre.

Psykologen skriver at hun hadde fått mange spørsmål av barneverntjenesten i denne saken. Spørsmålene hadde hovedsakelig dreiet seg om hvorfor hun ikke hadde meldt plaging av dyr til politiet ifølge sin opplysningsrett, samt ønske om vurdering av gjentakelsesfare, risiko. Hun hadde heller ikke gått inn i denne rollen.

Ifølge psykologen har hun etter beste evne forsøkt å forhindre å komme i en posisjon der hun ble oppfattet som sakkyndig i forhold til omsorgssituasjonen til barnet. Dilemmaer knyttet til ulike spørsmål fra barneverntjenesten, ble jevnlig drøftet med fagleder og veileder, og det ble eksplisitt gitt tilbakemelding om at det ikke var behandlers eller institusjonens ansvar å gjøre omsorgsvurderinger av klager.

Psykologen oppsummerer sin redegjørelse med at hun i den diagnostiske prosessen har gjort flere fagetiske refleksjoner. Hun viser til det fagetiske prinsippet om kompetanse der hun i tillegg til egne vurderinger, har søkt råd og veiledning av psykiater, psykologspesialist og fagteam. Hun refererer til punkt om ansvar, underpunkt ansvar der hun opplever at hun har vært bevisst på sitt ansvar for kvalitet, og redegjort for hvordan hun kontinuerlig har vurdert konsekvensene av sitt arbeid i denne saken.

Med hensyn til sin rolle i samarbeid med barnevernet, refererer hun til sin redegjørelse av fagetiske dilemma som oppstår i situasjoner som utløser meldeplikt. Psykologen hadde forsøkt å gi klager tilstrekkelig informasjon om prosessen, med spesielt ønske om å ivareta behandlerrelasjonen. Hun hevder at hun har vært bevisst på at hun ikke har blandet roller, og hadde vært tydelig på, at hun verken hadde faglig informasjon eller mandat, til å vurdere omsorgsevne eller risiko.

Hun har vurdert sin rolle i kontakten med barnevernet, som begrenset til bekymringsmeldingen, og vært bevisst på å ikke gi mer informasjon enn det som var nødvendig for å melde bekymring.

iv) Klagers kommentarer på innklagede psykologss redegjørelse.

Klager som representeres ved advokat, refererer til EPNP punkt respekt for personens rettigheter og verdighet / konfidensialitet, og mener at psykologen ikke har gitt god nok forklaring på sin vurdering av de ulike hensyn i denne saken. Klager henviser til helsepersonellovens §33 og note 120.

Ifølge klager handlet tidligere psykologsamtaler om hjelpetiltak og felles samtale med barnevernet. Etter psykologens samtale med barnevernet, var det spørsmål om omsorgsovertakelse og utredning av klager og hans samboer. Klager hevder at dette kun var basert på opplysninger fra psykologen.

Klager henviser til et notat datert fra september, der han skriver at det er åpenbart, at psykologen har gitt opplysninger til barnevernet som er taushetsbelagt. Klager stiller spørsmål vedrørende barnevernets vurdering av høyrisikosituasjon, og at det i overnevnte notat fremkommer observasjoner og vurderinger angående klagers samboer. Klager hevder at det er utvilsomt at disse opplysningene kommer fra psykologen. Klager skriver at psykologen har gitt informasjon om klagers oppvekst, og at hans mor hadde stilt seg uforstående til behovet for bekymringsmelding. Klager vedlegger referat fra fellessamtale med psykologen, klager og hans mor, som moren har skrevet, der hun er uenig i psykologens fremstilling av innholdet i samtalen.

Klager påpeker at psykologen hadde gjort en risikovurdering av klager, når det i samme notat står at psykologen «tror det virker mer forebyggende enn triggende på far, at barneverntjenesten er koplet på.»

Klager legger også ved referat fra samtaler med psykologen og barneverntjenesten, som benevnes som bevis, der klager fastholder at psykologen har brutt taushetsplikten og tilliten til klager og hans familie.

Angående ansvar i forhold til diagnostiske vurderinger under behandlingsforløpet, skriver klager, at han ikke opplevde at hans symptomer ble kartlagt før han senere kom til samtaler hos psykiater. Han opplevde ingen kartlegging av han som person, eller hans familie, og hadde heller ikke svart på «ICD 10 skjema.» Hvis det ble foretatt en slik kartlegging/vurdering, ønsker klager å få den fremlagt.

Angående utlevering av journal til barnevernet, viser klager til et vedlagt notat der det diskuteres om barnevernet trenger å rette en skriftlig henvendelse til DPS for å få utlevert journal, noe klager hevder ikke er et diskusjonsspørsmål. Klager spør om båndene mellom psykolog og barnevern er for tett, og ber også om å få avklart om psykologen er barneansvarlig i kommunen. Klager reagerer også på omfanget av epikrisen.

Når det gjelder fagetiske retningslinjer og integritet og tydelighet, framfører klager, at det er vanskelig å se at psykologen ikke har gitt mer opplysninger til barneverntjenesten, enn det som er knyttet til hennes bekymring. Klager refererer til barnevernets vurderinger av klagers samboer.

Klager viser også til et mandat som er sendt til sakkyndig psykolog, der det fremkommer at DPS er bekymret for sikkerheten til barnet, og at klagers psykopatologi er av en slik karakter, at det ikke lar seg behandle innenfor rammene til DPS.

Etter at psykologen sendte bekymringsmeldingen, hadde klager to samtaler med henne, som han tok opp på sin mobil. Han hadde ikke lenger tillit til sin behandler, og opplevde dokumentasjonen nødvendig for å få frem hva som var avtalt mellom dem før bekymringsmelding ble sendt. Han informerte ikke psykologen om opptakene.

Klager legger ved kopi av lydlogg fra disse samtalene, som er nedtegnet skriftlig på 9 sider, og framfører dette som bevis for at psykologen til han formidlet betydningen av hjelpetiltak, og overfor barnevernet skal ha framstilt han med alvorlig psykopatologi, som ikke kan behandles av DPS.

Klager avslutter sin kommentar med i skrive, at hjelpen, eller mangel på sådan, som han fikk fra DPS og psykologen, kun har blitt en tilleggsbelastning for han og hans nærmeste familie i en vanskelig fase i livet.

Klager mener gjennom sin advokat, at psykologen har brutt helsepersonelloven §33.

v) Sluttkommentarer fra innklagede psykolog

I sine sluttkommentarer skriver innklagede psykolog at hun har lest kommentarene fra klagers advokat, og at hun ikke kan se at disse bringer inn noe nytt i henhold til FER sine opprinnelige spørsmål, og de fagetiske dilemma rådet ba om redegjørelse for. Psykologen henviser til sine tidligere redegjørelse i saken.

FERs vurdering og konklusjon

På bakgrunn av den fremlagte dokumentasjonen finner FER at saken er godt opplyst av begge parter.

Rådet ser positivt på at psykologen formidler forståelse for klagers meninger og opplevelser når det gjelder hans behandling på DPS.

Med henvisning til EPNPs punkt **Respekt for personens rettigheter og verdighet**, underpunkt **Konfidensialitet og taushetsplikt** redegjør psykologen for at hun hadde drøftet bekymringsmeldingen til barnevernet med overlege, fagteam og veileder. FER mener at psykologen kvalitetssikret sine vurderinger i henhold til de fagetiske retningslinjene, når hun drøftet de komplekse etiske og faglige hensyn og handlingsvalg i denne saken.

Det er utenfor FER sitt mandat å overprøve en bekymring og vurdere partenes ulike forståelse av beslutningsgrunnlaget for utløsning av Helsepersonelloven § 33.

Slik FER vurderer denne klagesaken, handler den fagetiske uenigheten om psykologen har gitt mer informasjon til barnevernet enn nødvendig, for å dokumentere sin bekymring. På bakgrunn av redegjørelsen vurderer rådet at psykologen har gitt en tilfredsstillende forklaring på de opplysningene som ble gitt.

Det anses relevant i forbindelse med å ha sendt en bekymringsmelding, å gi informasjon angående familiestøtte/ uenighet, begrunnelse for råd om par samtaler, og informasjon om klagers ressurser. Informasjon om klagers historie synes minimal, og refereres med en linje i journalnotat fra barnevernet.

FER mener at psykologen ikke har gjort en risikovurdering av klager, da hun i møte med barnevernet skal ha sagt, at samarbeid med barnevernet ble vurdert som forebyggende.

Det fremkommer ikke om psykologen mottok referat fra møte fra barneverntjenesten, som ble vedlagt klagers journal. FER vil uansett anbefale at det skrives journalnotat etter at en behandler har hatt møte med barnevernet, der det redegjøres både for innhold og om det ble formidlet vurderinger, i samtalen. Psykologen i denne klagesaken har fortløpende orientert og drøftet sitt arbeid i denne prosessen, med fagteam og overordnet, og gjennom dette sikret dokumentasjon.

Psykologen har ikke sendt klagers journal til barneverntjenesten. Klager har vedlagt informasjon fra barnevernet, som bekrefter at det ble spurt om barnevernet måtte komme med en skriftlig anmodning for å få tilsendt klagers epikrise, ikke journal, som klager hevder.

Slik FER leser saken, ble det først etablert enighet mellom psykologen og klager, om betydningen av et samarbeid med barnevernet. Konflikten synes å ha oppstått da barnevernet ble bekymret for at klagers lille barn kunne befinne seg i en potensiell risikosituasjon. De valgte å utarbeide en omsorgsvurdering av begge foreldrene.

Ut fra den kjennskap FER har fra dokumentasjon og redegjørelse, mener rådet at psykologen ikke kan ansvarliggjøres for barnevernets vurderinger i denne saken.

Rådet har samtidig forståelse for klagers opplevelser, da han ikke opplevde seg møtt og ivaretatt på sine behandlingsbehov i denne sammenheng. Saker der foreldreomsorg blir vurdert, er ofte belastende, og uttalelser kan oppleves avslørende, ubehagelige og krenkende, uten at det trenger å foreligge brudd på EPNP.

Konsekvensene av psykologens handlingsvalg i denne saken, ble brudd i den terapeutiske relasjonen.

FER vurderer at psykologen har redegjort tilfredsstillende for sine etiske refleksjoner og handlingsvalg i denne prosessen. Rådet vurderer videre at psykologen handlet etter sin etiske plikt da hun sendte bekymringsmelding til barnevernet, og at hun etter beste evne forsøkte å legge til rette for ivaretagelse av sin pasient, og sikre det hun vurderte som nødvendig samarbeid med barnevernet.

Angående EPNP **punkt II.3. Ansvar, underpunkt ansvar**, vil FER vise til åpningsbrevet når det gjelder psykologens vurdering av klagers diagnose i den tidlige behandlingsfasen. Rådet vurderte at psykologen på bakgrunn av dokumentasjon, hadde vurdert diagnosesetting på en fagetisk tilfredsstillende måte.

Når det gjelder fortløpende kartlegging og diagnostisering gjennom behandlingsforløpet, mener FER at psykologen gir tilstrekkelig redegjørelse for nødvendigheten av fokus på klagers aktuelle livssituasjon, der det ikke ble prioritert symptomkartlegging i forhold til diagnose. Hun hadde vurdert klager ikke psykotisk og med beslutningskompetanse, noe som tilfredsstiller kravene om fortløpende diagnostisering i en akutt vanskelig livssituasjon.

FER vurderer videre at psykologen tok ansvar, når hun vurderte klagers behov i denne situasjonen, og handlet på bakgrunn av denne vurderingen. Hun inviterte til parsamtaler, anbefalte og tilrettela for kontakt med familievernkontoret, hadde samtale med pårørende og etablerte et begrenset samarbeid med barnevernet gjennom bekymringsmelding og informasjon som ble gitt i tilknytning til denne.

Psykologen har dermed ikke brutt EPNP på dette punktet.

Angående EPNP **punkt II.4. Integritet, underpunkt redelighet og tydelighet**, beskriver psykologen en arbeidssituasjon som mange psykologer kan kjenne seg igjen i. I forbindelse med at det sendes bekymringsmelding til barnevernet, ønsker barnevernet å få tilgang til mer opplysninger, enn det behandlende psykolog har plikt og rett til å videreformidle. Psykologen i denne saken skriver at hun etter beste evne, hadde tydeliggjort sin posisjon som klagers behandler overfor barnevernet, og satt grenser med hensyn til å besvare spørsmål i forbindelse med omsorgsvurdering. Hun hadde drøftet ulike dilemma som var knyttet til barnevernets henvendelser, med fagleder og veileder. FER vurderer at psykologen med dette viser, at hun har vært bevisst etiske dilemma i denne sammenhengen, og kvalitetssikret egne vurderinger og handlingsvalg i behandlerrollen.

Klager skal ha opplevd at psykologen har «talt med to tunger» fordi hun skal ha framført ulike vurderinger om klagers behov i forhold til kontakt med barnevernet.

FER vurderer at psykologen redegjør tilfredsstillende for både begrunnelsen for å sende bekymringsmeldingen, og hvordan hun har fulgt opp ansvaret både for sin pasient og hans lille barn. Samarbeid og kommunikasjonen skal tilrettelegges i forhold til mottaker. FER har lest nedtegningen av lydlogg, som klager tok opp på mobil i sine samtaler med psykologen. Rådet kan ikke se at denne tilfører saken noe nytt, med hensyn til vurdering av psykologens tilrettelegging for samtaler med klager om sin bekymring og samarbeid med barnevernet.

FER mener at psykologen ikke er ansvarlig for at ~~tillitsbruddet~~ tillitsforholdet mellom henne og klager ble brutt da hun hadde sendt bekymringsmeldingen. Det er ikke uvanlig at en behandler relasjon ikke tåler, at psykologen gir opplysninger i henhold til helsepersonelloven §33. Det kan oppleves ubehagelig for begge parter, men rådet vurderer likevel at psykologen har foretatt en grundig faglig og etisk reflektert vurdering av de ulike hensyn i den aktuelle saken.

Hun har dermed handlet i tråd med EPNP.

FER vil avslutningsvis oppsummere rådets vurdering som følgende:

Vedtak: *5.1.1.2 Brudd på de fagetiske prinsippene er ikke godtgjort.*

Vedtak fattet av fagetisk råd kan ankes til psykologforeningens ankeutvalg for fagetiske klagesaker. Jmfør punkt 4.2.4 som kommer inn under saksgang og saksbehandling, påligger det den ankende part å begrunne hvilke(t) punkt(er) i fagetisk råds konklusjon det ankes på. Anken sendes Norsk ~~p~~Psykologforening sammen med fagetisk råd sin konklusjon og øvrige dokumenter i saken. En anke må være fremmet innen 3 måneder etter at fagetisk råd sin konklusjon er avgitt.

Med hilsen
Fagetisk råd
Norsk psykologforening
Gisken Holst, leder

for leder, Tove Beate Pedersen, sekretær FER

Kopi: Sentralstyret NPF, v/president Tor Levin Hofgaard